

FERRARI 166 (1948-1951)

Opis rodziny:

Samochód oznaczony liczbą 166 był pierwszym modelem tej marki przeznaczonym do normalnej eksploatacji na drogach publicznych. Wcześniejsze pojazdy marki Ferrari były wykonywane tylko z myślą o wyścigach i faktycznie odnosiły liczne zwycięstwa. Założyciel firmy Enzo Ferrari stosował nietypowe oznaczenia swoich produktów, bowiem trzycyfrowa liczba oznaczała pojemność skokową jednego cylindra podaną w cm³. Pierwsze silniki samochodów Ferrari, opracowane przez inż. Gioachino Colombo, miały ich 12 w układzie widlastym. Wersja 166 miała pojemność skokową 2,0 dm³, a oferowano ją w kilku wariantach o mocy maksymalnej od 66 do 104 kW (90-140 KM).

Samochody miały klasyczny układ napędowy. Napęd przekazywany był na sztywny tylny most poprzez mechaniczną pięciobiegową skrzynię przekładniową.

Pierwsze samochody, a właściwie tzw. jeżdżące podwozia wykonano wiosną 1948 roku. Firma nie miała możliwości wykonania nadwozi, więc zlecała ich wykonanie innym wyspecjalizowanym firmom. Oficjalna prezentacja tych pojazdów odbyła się jesienią, podczas Salonu Samochodowego w Turynie. Wystawiono dwa różne samochody z nadwoziami zaprojektowanymi i wykonanymi w firmie Carrozzeria Touring. Była to trzybryłowa wersja coupe oraz roadster na skróconym podwoziu. Nieco wcześniej samochód w wersji roadster (Barchetta) wygrał słynny wyścig Mille Miglia, więc w celu marketingowym nosił dodatkowe oznaczenie MM.

W następnym roku wprowadzono nazwy Inter i Sport (S lub MM), a na Salonach w Genewie i w Paryżu prezentowano kolejne wersje nadwoziowe. Firma Stabilimenti Farina pokazała samochody w wersji coupe i kabriolet, firma Touring skrócone coupe o nazwie Berlinetta, inne wersje coupe pochodziły z firm Allemano i Vignale.

Produkcja modeli 166 została zakończona w 1951 roku. Liczba wykonanych samochodów tego typu była niewielka i według różnych źródeł wynosiła od 29 do 37 egzemplarzy wersji Inter i 30 wersji S. Następcą były modele oznaczone liczbą 195.